

VIDÁM PARASZTI MULATSÁG

BEETHOVEN 6., PASTORALE SZIMFÓNIAJÁNAK
HARMADIK TÉTELÉRE

És hát egy fa.

Amit ki kell vágni, eltüzeljük ma este az egészet,
ahogy megesz, megemészt és ürít minket is az enyészet,
amivel ma nem gondolunk, csobog a patak,
fonnyadó nádak, rengeteg kókatag,
kókatag rengeteg, a zenészek hangolnak,
kinek hogy sikerül, van, aki ritmust tör,
van, aki frigyét, van, aki ládát, van, aki poharat, s van, aki nem tör.
A nagybőgőre villanydrót. A bél a kolbásznak kell.

Miccs, ártatlanság, miccs, virágkoszorú, miccs, természetközelség,
miccs, kisbárány,

másfél deci kárhozat, kicsi göndör áldozat
s a másfél mázsás boldogság.

Csepeg a faggyú, csepeg a gyanta,
repül a szikra, repül a láng.

Repül a repül a repül a vén fa
tüze (de van, ami sohase ég),
csepeg az ima a tűzrakó szájról:

legyen a valaha, legyen a még.

Legyen az ideje, legyen a tél, és

legyen a tavasza, legyen a már,

pirul a levele, legyen a bármi,

repül a repül a repül a nyár.

De van, ami sohase ég.

De a tapló sokat segít, felizzít,

eligazít, hogy

melyik út megyen itt hova,

a mozgás tétova, imbolygás, lépegetés,

aztán lassan tánc.

Aztán lassan tűz. Aztán lassan zaj.

Aztán lassan dobban, aztán lassan kéj.
Aztán lassan jön, aztán lassan,
de ki ez,
aztán lassan a
fekete remete, fene se érti,
remeg a feneke, remeg a háj,
remek az eleje, csali a vége,
kihagy a tudat is, remeg a száj,
ükanya, miatya, miafa száll a
repül a lánggal, olvad a tér,
alvad a vér,
fiola, triola, viola gámba,
kisüsti, nagyharang, ürit a lét,
pörög a tudat is, beüt a gomba,
görög a kacagás, iszom a lét,
török és zúzok, és iszony a lét.
Bor. Sör. Zúz. Tör.
Hiszi a piszi, a hülye, ki elhiszi,
hogy rézelő, rézangyal, rézfaszú baglyokkal
támad a jókedv, és végül megöl.
Nem kell az alkohol.
Felmászom a dombra.
Fáj a szem, valami ősi hegesztőbe nézett,
és heges a máj.
Mindegy, ez volt az utolsó fa.
Mindegy, ez volt az utolsó fa.
Ez volt az utolsó fa.
A legutolsó. De meg.

SZONETT

BEETHOVEN 1. ZONGORAVERSENYÉNEK ELSŐ TÉTELÉRE

Ez nem az én szobám. Az ablakba száradt a kilátás. Idegen könyvek: Joyce, Remarque, egy hatodikos állattan. És két rövid sóhaj, amit a falon túlról hallottam. Bár a sóhajnál hangosabb. Nyögés. Suttogó kiáltás.

Ha suttogó, akkor kiáltás, és akkor ott neki rossz. Ott neki fáj, és a fájdalom álmatlansággal ijeszt. A rutin fáj: havi vérzés, napi vodka, sörösrekesz, heti fürdés, napi olvasás, napi koszt és heti kosz. Ha nyögés, akkor én is nyögnék, nyughatatlan nyöghetnék. Izgató függés vagy függő izgalom: a mindegy a tét. Sárguló függöny, idegen szoba, rugós ágybetét.

Rozsdás a cső a csap alatt, a tapéta zöldeskék. Ha sóhaj, akkor mindegy. Legyen sóhaj, imalehelet, legyen, mert a mindegy az a hely, ahol aludni lehet.

ISZÁK, PECABOT

BEETHOVEN HEGEDŰVERSENYÉNEK ELSŐ TÉTELÉRE

(a vers az este eldöntötte, hogy ma kimegy horgászni. összekészítette a csomagját, nem volt nagy, csak a legszükségesebb, amit megtalál kint is, azzal nem vesződött.)

a tó füstölt, párolgott a pirkadat fényeiben, ritkán egy-egy vízcsobbanás és madarak, mintha a szagok is felerősödnének. a vers otthon, az ágyában, nem tudott felkelni. de lehet-e azt mondani a tóról, hogy van, ha a vers nem látja? amit nem lát senki, az látszik? végül hatkor kel, veszi a batyut, lemegy a blokkalji kocsmába, ami tényleg ennyire korán kinyit, kevesen hiszik, akik nem látják, de nap mint nap látják elegen. hűvös van, a versnek jólesik a kávé mellé egy fél deci is. lehet, nem is érdemes kimenni, ha már nem sikerült idejében. nem volt kedve felkelni. van kedve horgászni, de innen most felállni nincs, a mai nap legnagyobb erőfeszítése lenne. a vers kopromisszumot javasol a versnek: csak még egy fél deci.

a belső teremben valaki a kávé mellé kísézőnek a gép gombjait csapkodja-csattogtatja, és ezek a csattanások léteznek, a vers tisztán hallja őket. be akarják tiltani a gépeket, mindenki erről beszél mostanában. és most akkor nem lesz több traktor és pikámer, fridzsider és reaktor, nem lesz elektromos fogkefe, gépes kávé, nem lesz hidrofór, nem flex, nem hajvágásműködés, gondolja a vers, de kiderül, hogy csak a nyelőgépeket tiltják majd. nem üldögélhet itt tovább, mert akkor a déli is itt kapja, pecabottal, iszákkal, a teljes kudarc teljes beismerése lenne, feláll hát, elindul.

mentében, a blokknegyed szélén, a piacnál van ez a másik kocsmá, semmi érdekes, csak annyi, hogy a versnek itt jut eszébe, hogy ott kint, a tónál nem lesz majd alkohol, de nem is ettől a gondolattól lesz nem is mélyen szomorú, hanem szelíden zaklatott, hanem attól a gondolattól, hogy odakint nincs alkohol, legfennebb erjedt gyümölcs, és ezt nem érzi helyénvalónak, és ez, hogy nem érzi helyénvalónak, ez volt az a pont az érzelemdőben, ahol nem a mély szomorúság, hanem a szelíd zaklatottság versbe született. bement a kocsmába, kikért egy fél decit, megitta, kijött, ment tovább, valami olyasmire gondolt, hogy délig ez a zsidóadalom már kitart. a tónál kék iringó, zöld bozontánc: fűcánok matatnak benne, csobbanás, szél, amit hallani is, érezni is lehetne. ezt nem látja senki, a vers még messze. és ha ezt senki sem látja, akkor biztosan elképzeli, honnan tudhatnánk amúgy róla? a bozontánc is azon múlik, hogy figyelik-e, és ki figyel. A bozontok máshogy, ha nem néz senki oda, de akkor ezt is csak számításokból lehet tudni, ugye, a bozontok, ha nem nézik őket, feladják a létezését, megpihennek. a tó, a bozont, a csobbanás is, de ejsze léteznek, ha valaki ezt mély szomorúsággal kiszámította.

jobban kéne ezt csinálni, mondja a vers, mintegy magának. megy. jobb fűcán, jobb fűcán, dúdolgatja. ebben a pillanatban is körbeért az óra, csak attól függ, mikortól számoljuk a kör elindulását. ebben a városban is, ebben a versben is. ebben a sorban is rebben az ideg, halkán robban a nyelv, talán csak pukkan, hibban a vers, soronként.

a város szélén van egy kis bolt, a vers bemegy. vesz egy félliteres üveg konyakot. a vers konyakot iszik. aztán megy tovább. a vers horgászni ment.